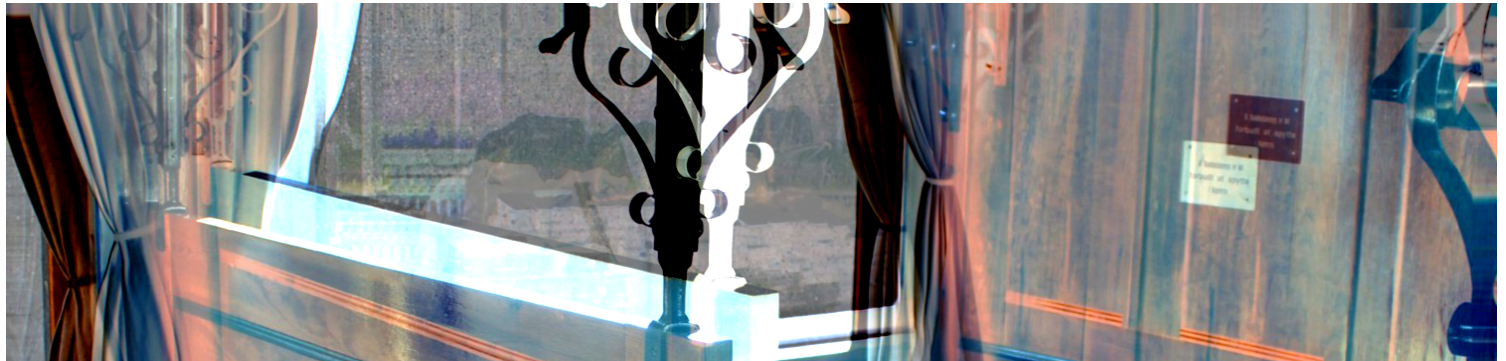

Kulturkupeen

Blog om film, teater, kunst og meget mere.

Film Teater Kunst Rejser Underholdning Blandede tekster Om os Om Kulturkupeen
Kontakt os

De danser alene – Lille perle af en forestilling på Rialto.

Søg

Ulla 26. februar 2017 Teater

* * * * *

Anmeldelse af Ulla Strømberg.

Det er en lille perle af moderne, filosofisk teater – intet mindre: ”De danser alene” – Mammuteatrets seneste opus. Og så er det dramatikerdebut for filosofen Anders Fogh Jensen. Men uden instruktøren Egill Palsson havde de filosofiske overvejelser om det moderne projektsamfund slet ikke samlet sig til en dramatisk helhed.

For selv om forestillingen blot er en række situationer, er det lykkedes instruktøren at skabe en fortløbende fortælling eksekveret af to unge og to modne skuespillere, der hopper ud og

Tilmeld dig vores
Nyhedsbrev

ind af roller som projektmagere m.m. Det handler om det moderne projektsamfund og de moderne projektmagere. Det ved Anderes Fogh Jensen alt om efter flere filosofiske bøger om emnerne og en phd om den franske filosof Michel Foucault. Fogh Jensen kender også til pardansens udvikling igennem århundreder – det kan man se på You Tube – og deraf kommer vel forestillingens titel: De danser alene”. For i dag behøver man ingen kavalier til at føre sig på dansegulvet, og manden behøver heller ikke en kvinde at danse med. Allerede da twisten kom omkring 1960 slap dansepartnere hinanden og lod armene måske ude på siden af kroppen. Ballet var åbnet for den frie partnerløse dans! Og også ude i samfundet!

Categories

Teater (289)
Film (184)
Kunst (41)
Kommentarer (28)
Rejser (15)
Blandede tekster (11)
Klummer (2)
Underholding (2)

Arkiver

Vælg måned

De danser alene. Mammut på Rialto. Fotos: Per Morten Abrahamsen.

Men Fogh Jensen vil mere end det muntre. En replik som hænger i ørerne er: I dag er vikaren ikke længere vikar for nogen – underforstået: i dag er en fast ansættelse for resten af livet en saga blot. Endnu et ordspil, som klinger frygteligt i ørerne: Hellere misbrugt end ubrugt. Det kan vi ikke lide at høre, men det moderne samfund hylder aktiviteter, og de sociale medier ville jo

være ingenting, hvis ikke folk kom ud i verden op oplevede ting og sager, der kunne berettes om.

Fogh Jensen beskriver de menneskelige konstellationer i det professionelle liv, og instruktøren og scenografen Egill Palssons befolker det smukke minimalistiske, kridhvide scenerum for øjnene af os med skuespillerne i moderne sorte outfit og hvide skjorter. Ikke som pingviner, snarere på vej mod en fælleskønnet verden.

Hvordan agerer vi på dansegulvet? Hvordan møder vi folk ved receptioner? Hvorfor fortæller vi hele tiden omverdenen, at vi har gang i en masse projekter, som bare lige skal på plads, så er vi med på vognen.

De danser alene. Mammut på Rialto. Fotos: Per Morten Abrahamsen.

Hele samfundet er ved at indstille sig på dette lidt løsere forhold imellem arbejdstager og arbejdsgiver – undtagen banken. Således er der lige netop et par krumtapper, som viser bagud, selv om vi alle vel gerne vil være moderne. I parforholdet er der stadig nogen, der gerne vil vide, om de nu også bor sammen med hinanden om tre måneder. Og så er der banken. Den er da ligeglad med, om verden forandrer sig. Har man ikke bevis på, at der kommer et fast beløb ind på kontoen hver måned, er kassekredit lukket, og resultatet er nul lånemuligheder.

Alle de basale, moderne eksistensvilkår fortælles forbilledligt.

Tine Gylling Mortensen er pragtfuld som den modne kvinde i sort habit, hvid skjorte og høje hæle – Henrik Birch charmerende som den modne mand med en moderne indstilling ikke mindst over for den unge pige, der så gerne vil have gang i sine projekter. Han vil hjælpe hende på en betingelse: mandens privilegium. Og han får sin vilje med Katrine Greis-Rosenthal, smukt ikklædt sort silketøj, som hen ad vejen smides lidt. Thue Ersted Rasmussen har alle de moderne attituder. Han skal ikke bindes, han griber bare dagen og rejse ud.

Hvor er de gode alle fire sort- og hvidklædte skuespillere i et koreografisk stramt forløb ud og **ind af spillepladsen**.

De danser alene. Mammut på Rialto. Fotos: Per Morten Abrahamsen.

Det er ikke nogen stor forestilling, hverken i format eller budskab, men det er en stor forestilling, fordi den er 100 procent bevidst om sine virkemidler, så man blot kan læne sig trygt tilbage og lade sig underholde på en begavet måde. Det sker ikke hver dag.

På 70 minutter kommer man på omdrejningshøjde med sociologer, antropologer og filosoffer.

Forestillingen kan varmt anbefales alle, der har et lille eller stort projekt, som engang har været ansat eller som netop aldrig har været ansat nogen steder.

www.mammutteatret.dk

✦ [Anders Fog Jensen](#), [de danser alene](#), [Egill Pálsson](#), [mammutteatret](#), [rialto](#)

← [La La Land](#)